

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: V. T. N., narozený xx. x. xxxx,
zastoupený: Mgr. Štěpán Svátek, advokát, sídlem Na Pankráci
820/45, 140 00 Praha,

proti

žalovanému: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,
IČO: 00007064, se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3,

v řízení o žalobě ze dne 30. 7. 2021 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2021, č. j.
CPR-16410-3/ČJ-2021-930310-V243,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne

21. 4. 2021, č. j. KRPK 50608-98/ČJ-2019-190022 (dále jen **rozhodnutí správního orgánu I. stupně**), bylo žalobci dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 a § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**), uloženo správní vyhoštění. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 10 let. Počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území, byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 2 zákona o pobytu cizinců ode dne uplynutí doby k vycestování z území ČR. Současně byla podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území ČR ve lhůtě 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění. Podle § 120a zákona o pobytu cizinců se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců.
2. Žalobou naříkaným rozhodnutí ze dne 26. 7. 2021, č. j. CPR-16410-3/ČJ-2021-930310-V243, bylo dle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb, správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **správní řád**) změněno k odvolání žalobce rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že: **Část výroku ve znění** „Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, se stanoví v souladu s § 118 odst. 2 zákona o pobytu cizinců ode dne uplynutí doby k vycestování z území České republiky.“ **se vypouští; dále část výroku znějící:** „Doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 10 let.“ **se mění a nově zní:** „Doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 3 roky.“ Ve zbylé části dle § 90 odst. 5 správního řádu bylo napadené rozhodnutí potvrzeno.

II.

Žaloba

3. V žalobě nejdříve vytýkal žalobce žalovanému aplikaci § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců, neboť se nedomníval, že by jeho jednání dosáhlo takové intenzity, aby byly splněny zákonné podmínky pro aplikaci této výhrady, stejně jako to, že byl již za toto jednání jednou trestním soudem potrestán, a je tak sankcionován za stejné jednání opětovně. Rozhodnutím o správním vyhoštění z důvodů narušení veřejného pořádku byl vlastně znovu sankcionován za provinění identické, za které již byl jednou odsouzen. Takový postup byl dle žalobce bez dalšího nepřijatelný, a to mimo jiné z toho důvodu, že nebylo zkoumáno, proč trestními soudy nebyl uložen trest vyhoštění, přičemž bylo evidentní, že tak bylo právě z důvodů existence veškerého zázemí v ČR. V tomto směru žalobce odkázal na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011, čj. 3 As 4/2010-15. Dále žalobce poukázal na existence veškerého rodinného, soukromého i materiálního a sociálního zázemí v ČR, kde v rámci povolení k trvalému pobytu pobývá manželka, 3 nezletilé děti a jeho matka. Dále nebyly dle žalobce splněny podmínky pro aplikaci téhož ustanovení z důvodu, kdy tento na území v době zahájení řízení nepobýval přechodně, ale neoprávněně bez vízového oprávnění, tj. ani z tohoto důvodu dle jeho názoru neměl být aplikován § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákon o pobytu cizinců. Na tomto základě považoval žalobce rozhodnutí za nezákonné, nepřiměřené, předčasné a nepřezkoumatelné.
4. Dále nebyly dle názoru žalobce splněny podmínky ani pro aplikaci § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Naopak měl žalobce za to, že měl být v jeho případě aplikován § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 téhož zákona. Aplikaci uvedeného ustanovení

odpovídá i odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, který ve výroku uzavřel, že se žalobce od 6. 6. 2019 do 19. 6. 2019 nacházel na území bez platného oprávnění k pobytu (řízení bylo zahájeno právě z důvodů tzv. nelegálního pobytu). Současně však za aplikace jím předestřené ustanovení mělo následně dle žalobce být správní řízení zastaveno i z důvodu subsidiarity (přiměřenosti), kdy vzhledem k povaze trestního řízení a uloženému trestu, je uložena správní sankce dle jeho názoru v zásadě bez významu vedle trestu nepodmíněného odnětí svobody v trvání 9 let. Dle žalobce dále nebylo postaveno najisto, po jakou dobu se neoprávněně v ČR vlastně zdržoval. Dle žalobce je v této otázce napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Dle názoru žalobce výrok a odůvodnění spolu v tomto ohledu zcela nekorespondují, napadené rozhodnutí tak nesplňuje podmínky na jejich řádný soulad dle § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaný i správní orgán I. stupně v odůvodnění uzavřeli, že dne 30. 5. 2018 byla rozhodnutím vydaným pod č. j. CPR-17155-10/PŘ-2018-930504 žalobci uložena dle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, povinnost opustit území ČR, které nabylo právní moci dne 5. 6. 2018 a vykonatelné bylo ode dne 4. 10. 2018. Uvedeným rozhodnutím byla žalobci stanovena povinnost vycestovat z území ČR do 50 dnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí, přičemž oba správní orgány uzavřely, že žalobce tuto povinnost nesplnil a na území ČR pobýval nepřetržitě do zahájení předmětného řízení o správním vyhoštění. Dle žalobce takové odůvodnění nekoresponduje s výrokem rozhodnutí, které hovoří o období neoprávněném pobytu od 6. 6. 2019 do 19. 6. 2019. Dle žalobce ke skutečnosti, že po nabytí právní moci rozhodnutí o povinnosti opustit území se nepřetržitě zdržoval v ČR, nebylo provedeno potřebné dokazování a nebyl zjištěn stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti a to bez ohledu na provedený výsledek.

5. V neposlední řadě žalobce považoval zásah napadeného rozhodnutí do svého soukromého a rodinného života za nepřiměřený. Správní orgán měl s odkazem na § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců řízení o správním vyhoštění po provedeném dokazování zastavit; dále v tomto směru odkázal žalobce na rozsudek NSS ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 – 45. Žalobce měl za to, že z jeho pobytové historie je zcela evidentní, že jediným a výhradním důvodem jeho setrvání v ČR byla existence veškerého výše specifikovaného rodinného, soukromého, materiálního i sociálního zázemí v ČR. Žalobce se neztotožnil se závěrem žalovaného a správního orgánu I. stupně v tom směru, že žalobce se svůj pobyt na území ČR nesnažil nijak legalizovat, kdy o opaku měla svědčit celá řada opravných prostředků proti rozhodnutím o zrušení povolení k trvalému pobytu. K alternativě vycestování celé rodiny společně se žalobcem nebylo podrobně zkoumáno, zda je skutečně v možnostech rodičů a žalobce realizovat společný rodinný život ve Vietnamu. Z výše uvedených důvodů žalobce soudu navrhl, aby rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Ve vyjádření k žalobě dne 5. 8. 2021 zopakoval žalovaný dosavadní zjištění a průběh řízení. Poté vyjádřil své přesvědčení o řádném zjištění protiprávního jednání žalobce, jeho doložení spisovým materiálem a dostatečném odůvodnění. Současně konstatoval, že nebyla zjištěna procesní pochybení mající vliv na zákonnost řízení, potažmo rozhodnutí. K žalobním námitkám odkázal žalovaný na rozhodnutí správních orgánů

obou stupňů, neboť dle jeho názoru bylo v jejich rámci vypořádáno vše, co v řízení vyšlo najevo stejně jako i to, co uvedli účastníci řízení. Z uvedených důvodů žalovaný soud navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

7. O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání, neboť oba účastníci s takovým postupem vyjádřili výslovný souhlas [§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.)].
8. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

V.

Rozhodnutí soudu

9. Žaloba je nedůvodná.
10. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti: z úředního záznamu Policie ČR ze dne 20. 2. 2020; založených rozhodnutí Krajského soudu v Plzni a NSS; výpisu rejstříku trestů; výpisů z cizineckého informačního systému; protokolu o výsledku účastníka správního řízení a závazného stanoviska ze dne 4. 6. 2020 společně s dokumentem Bezpečností a politická situace v zemi Vietnam vyplývá, že dne 19. 6. 2021 se dostavil žalobce na KŘPKK, kde bylo zjištěno, že žalobce nemá platný pobyt na území ČR od 5. 6. 2019. Z uvedeného důvodu byl zajištěn pro další postupu spočívající v provedení úkonů ve věci správního vyhoštění.
11. V první řadě nespatořoval žalobce splněné podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců, neboť dle jeho názoru jednak nedosahovalo jeho jednání takové intenzity a jednak v době zahájení řízení nepobýval na území ČR přechodně, nýbrž neoprávněně.
12. Dle § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců „Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 10 let, je-li důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek.“
13. Otázkou, zda bylo možné jednání žalobce považovat za závažné narušení veřejného pořádku ve smyslu výše uvedeného ustanovení, se zevrubně zabýval správní orgán I. stupně a po něm i žalovaný ve svých rozhodnutích. Soud se s argumentací správních orgánů obou stupňů ztotožňuje a v podrobnostech na ni odkazuje.
14. V těchto souvislostech je nutné připomenout, že žalobce byl za své protiprávní jednání shledán vinným v těchto čtyřech případech (výpis rejstříku trestů) a to 1) trestním příkazem Okresního soudu v Karlových Varech č. j. 1 T 176/2012 ze dne 13. 9. 2012; 2) rozsudkem Okresního soudu v Karlových Varech č. j. 2 T 202/2013 ze dne 30. 7. 2014 v návaznosti na usnesení Krajského soudu v Plzni č. j. 9 To 133/2014 - 716 ze dne 19. 5. 2014 3) rozsudkem Okresního soud v Plzni č. j. 2 T 202/2013 ze dne 30. 7. 2014 a 4) rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 14. 1. 2021 č. j. 3 T 13/2020.

15. Zdejší soud odkazuje dále na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011, čj. 3 As 4/2010-151, č. 2420/2011 Sb. NSS, který se zabýval výkladem pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“ a dospěl k závěru, že k jeho naplnění dojde tehdy, je-li jednání cizince skutečným, aktuálním a dostatečně závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti. To bylo v případě žalobce splněno, a to s ohledem na povahu a konkrétní okolnosti jeho trestné činnosti. Podle městského soudu se jedná „bez jakékoli pochyby o skutečné (za protiprávní jednání byl žalobce uznán vinným ve čtyřech případech), aktuální (uvedeného jednání se žalobce dopustil opakovaně a to i v době řízení o správním vyhoštění) a závažné ohrožení základních zájmů společnosti (představujících zájem na ochraně zdraví a mravů společnosti, kdy je drogová trestná činnost obzvláště nechtěným jevem společnosti).“
16. S ohledem na výše uvedené nepovažuje soud za chybné, pokud správní orgány přistoupily v případě žalobce k aplikaci § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců, neboť jak je z výše uvedeného patrné, žalobce skutečně představuje důvodné nebezpečí, že by mohl při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
17. Současně soud souhlasí s žalobcem, že na území pobýval neoprávněně, avšak již nesouhlasí s tím, že zde nepobýval přechodně. Zákon o pobytu cizinců rozlišuje formy pobytu na území na přechodný a trvalý. Jelikož žalobce nedisponoval oprávněním k trvalému pobytu (jenž mu byl zrušen rozhodnutím ze dne 5. 5. 2017, č. j. OAM-2553-15/ZR-2016), je zřejmé, že na území pobýval v rámci přechodného pobytu (ač ani k této formě pobytu nesplňoval podmínky). Tato část námitky je tedy lichá.
18. Žalobce rovněž spatřoval nesplněné podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, kdy uvedená skutková podstata na jeho případ nedopadá, a namísto toho měl být aplikován § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců.
19. Dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců *„Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let pobývá-li cizinec na území bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn.“*
20. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců *„Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, neprokáže-li cizinec, že na území smluvních států pobývá po dobu, po kterou je na tomto území oprávněn pobývat přechodně bez víza nebo na krátkodobé vízum.“*
21. Důvodem pro který nepřistoupily správní orgány k aplikaci § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců byla skutečnost, že do doby zahájení řízení o uložení správního vyhoštění (19. 6. 2019) disponoval žalobce platným cestovním dokladem č. X vydaným dne 10. 10. 2018 s platností do 16. 11. 2019. K jeho zneplatnění došlo až v souvislosti se zjištěním o neoprávněném pobytu žalobce na území. Jelikož tedy žalobce po celou dobu pobytu na území ČR disponoval platným cestovním dokladem, nebyla naplněna skutková podstata dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, načež žalobce naplňoval znaky toliko § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o

pobytu cizinců.

22. Dále vytýkal žalobce správním orgánům nepřezkoumatelnost v části odůvodnění délky jeho nelegálního pobytu na území ČR.
23. V tomto směru soud s argumentací žalobce nesouhlasí, neboť z napadeného rozhodnutí je patrné, že žalobce v období od 6. 6. 2019 do 19. 6. 2019 pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, neboť dne 5. 6. 2019 nabyl právní moci rozsudek Krajského soudu v Plzni vydaný pod ze dne 27. 5. 2019, č. j. 30 A 170/2017-82, kterým byla zamítnuta žaloba cizince ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu na území ČR. Následně podaná kasační stížnost byla NSS jako nedůvodná zamítnuta (rozhodnutí ze dne 13. 8. 2019, č. j. 7 Azs 223/2019-31), přičemž neměla vliv na odkladný účinek rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu. Současně se z napadeného rozhodnutí podává, že žalobci byla dne 30. 5. 2018 rozhodnutím vydaným pod č. j. CPR-17155-10/PŘ-2018-930504 uložena dle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, povinnost opustit území ČR. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 5. 6. 2018 a vykonatelné bylo ode dne 4. 10. 2018. Uvedeným rozhodnutím byla žalobci stanovena povinnost vycestovat z území ČR do 50-ti dnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí, přičemž cizinec tuto povinnost nesplnil a na území ČR pobýval nepřetržitě do zahájení předmětného řízení o správním vyhoštění.
24. Je tedy zřejmé, že žalobce nerespektoval povinnost opustit území, což mu bylo kladeno k tíži a nebylo nutné pro to uvádět přesný počet dnů. Aktuálně však bylo nutno také zohlednit současný neoprávněný pobyt žalobce trvající od 6. 6. 2019 do 19. 6. 2019. Pro posouzení spolehlivosti osoby žalobce a faktu, že pobýval na území ČR bez platného oprávnění, tak dle soudu postačují tyto informace, které ani žalobce sám nezpochybňuje. Skutečnost, že správní orgány neuvedly přesný počet dnů, které strávil žalobce na území ČR bez povolení k pobytu, nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí v tomto směru, neboť fakta z těchto zjištění hovoří jasně a správní orgány ve svých rozhodnutích odůvodnily přihlédnutí k nim srozumitelně a jasně. Současně nejsou uvedené skutečnosti v rozporu s výrokem napadeného rozhodnutí, neboť ten žádný takový údaj neuvádí a pouze konstatuje fakt naplnění znaků skutkové podstaty dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. S časovými údaji poté pracuje až v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí, z nichž srozumitelně vyplývají uvedené závěry.
25. K žalobcem uplatněné námitce dvojího trestání či již dostatečného potrestání v rámci trestního řízení soud odkazuje na ustálenou judikaturu NSS, v níž je vyjádřený názor ohledně souběhu soudního rozhodnutí o vyhoštění v trestním řízení a uložení správního vyhoštění ve správním řízení a tento lze přiměřeně aplikovat i na nynější případ (viz rozsudky NSS ze dne 12. 10. 2016, č. j. 10 Azs 102/2016-56 a ze dne 30. 8. 2018, č. j. 8 Azs 164/2017-42). Z vyjádřeného názoru ve stručnosti vyplývá odlišnost mezi těmito rozhodnutími, jelikož v soudním řízení se ukládá trestní sankce, zatím co ve správním řízení je vyhoštění svou povahou specifickým preventivním opatřením v oblasti kontroly přistěhovalectví. Správní orgány tudíž nepochybily, jestliže postupovaly v souladu se zákonem o pobytu cizinců, když zahájily řízení o uložení správního vyhoštění, kde po shledání naplnění podmínek vydaly rozhodnutí o vyhoštění žalobce. V žádném případě tak nedošlo k dvojímu trestání, jak tvrdí žalobce. Ostatně, z logiky samé vyplývá, že pro aplikaci vybraných ustanovení (skutkových

podstat) správního vyhoštění je odsouzení cizince mnohdy podmínkou pro jejich následnou aplikaci.

26. Další skupina námitek se týkala tvrzené nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí; žalobce v tomto směru také upozornil na skutečnost, že ani trestními soudy nebylo přistoupeno k uložení trestu vyhoštění.
27. Jak již správní orgány obou stupňů ve svých rozhodnutích konstatovaly a nepopíraly, je zřejmé, že k zásahu do soukromého a rodinného života žalobce bezesporu dojde, nicméně také správně podotkly, že v daném případě vstupuje do posouzení přiměřenosti rozhodnutí také prvek veřejného zájmu, neboť se žalobce dopustil protiprávního jednání spočívajícího v opakovaném nerespektování právních předpisů ČR nejen na poli cizineckého práva, ale taktéž práva trestního. Zde správní orgány, dle názoru soudu, správně došly k závěru, že v daném případě žalobce je nezbytné upřednostnit veřejný zájem před soukromým zájmem žalobce na soukromý a rodinný život, který na území ČR nedosahuje takového stupně nutné ochrany, aby převyšoval veřejný zájem, jak vyplynulo z dalších okolností případu.
28. Za stěžejní v případě posouzení přiměřenosti považuje soud skutečnosti, že žalobce se dopouštěl na území opakovaně drogové trestné činnosti, kdy byl za toto své počínání opakovaně trestními soudy ČR shledán vinným a odsouzen. Nelze ani opomenout, že naposledy byl žalobce shledán vinným z drogové trestné činnosti rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 14. 1. 2021 č. j. 3 T 13/2020, a to v průběhu řízení o uložení správního vyhoštění. Uvedené jednání je již pouze potvrzením toho, že žalobce nehodlá své chování nijak napravit, ba naopak, tímto svým jednáním opět prokázal, že právní předpisy ČR nerespektuje, a to nejvyšší možnou měrou. Rovněž z takového jednání vyplývá, že žalobce svobodně a z vlastní vůle hazardoval a vystavoval svůj rodinný a soukromý život na území ČR zásahu, představujícímu v krajním případě právě uložení správního vyhoštění, ač věděl, že je jeho současná situace z pohledu dalšího setrvání na území nejistá právě z těchto důvodů.
29. Jak dále plyne z napadeného rozhodnutí, žalobce nerespektoval ani uložené rozhodnutí správních orgánů o povinnosti opustit území, kdy na území ČR i nadále neoprávněně setrval (a páchal trestnou činnost). Ostatně, žalobcem vyjádřené pohrdání jemu uložených povinností dovršil žalobce nevycestováním z území poté, co pobýval na území ČR v období od 6. 6. 2019 do 19. 6. 2019 bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, neboť dne 5. 6. 2019 nabyl právní moci rozsudek Krajského soudu v Plzni vydaný pod č. j. 30 A 170/2017-82 ze dne 27. 5. 2019, kterým byla zamítnuta žaloba cizince ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu na území ČR. Následně podaná kasační stížnost byla NSS jako nedůvodná zamítnuta (č. j. 7 Azs 223/2019-31 ze dne 13. 8. 2019), přičemž neměla vliv na odkladný účinek rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu.
30. Nelze ani odhlédnout od skutečnosti, že přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života byla správními orgány zkoumána opakovaně (řízení o zrušení trvalého pobytu v prvním stupni, odvolání, o žalobě a kasační stížnosti), přičemž pokaždé bylo dospěno k závěru, že s ohledem na dosavadní počínání žalobce, nebyl takový zásah považován za nepřiměřený. Nepřímé potvrzení správnosti tohoto názoru poté soud spatřuje i v rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 14. 1. 2021 č. j. 3 T 13/2020, kterým byl žalobce shledán vinným opětovně z drogové činnosti.

31. Na uvedeném nemůže nic změnit ani skutečnost, že má žalobce na území ČR celou svou rodinu a žije zde již dlouho dobu. Jak vyplynulo v řízení, žalobce nemá na území ČR žádné ekonomické vazby, neboť není oprávněn se nechat na území ČR zaměstnat či zde podnikat. Současně soud podotýká, že byl žalobce závislý finančně na své manželce. Taktéž není nucen žalobce žít se svou rodinnou výhradně v ČR či Vietnamu, ale kdekoli jinde, kde si budou moci všichni členové rodiny obstarat pobytové oprávnění. Obdobně se nejeví jako nereálná představa opětovného začlenění do komunity ve Vietnamu, kde žil žalobce před příjezdem do ČR stejně jako jeho rodiče a manželka. Ostatně možnost vycestování potvrdilo Ministerstvo vnitra i v závazném stanovisku dle § 120a zákona o pobytu cizinců. Ve vztahu k dětem poté správní orgány zdůraznily především skutečnost, že Úmluva o právech dítěte připouští i oddělení dítěte od rodičů, za předpokladu umožnění udržení pravidelného osobního kontaktu s oběma rodiči, a to i za předpokladu, že se každý z rodičů nachází v jiném státě. V této souvislosti odkazuje soud, stejně jako žalovaný, na znění § 122 zákona o pobytu cizinců, který napomáhá uvedenou situaci řešit. Za nejvýznamnější argument žalovaného však považuje soud tvrzení o již tak zásadním zásahu do rodinného života žalobce jeho odsouzením k trestu odnětí svobody v době trvání 108 měsíců, kdy nebude žít žalobce ve společné domácnosti a podílet se aktivněji na životě rodiny a výchově dětí. Nutno podotknout, že tato situace nenastává v životě žalobce poprvé.
32. Fakt, že trestní soud nepřistoupil k uložení trestu vyhoštění, a priori neznamená, že k jeho aplikaci nemůže dojít následně v podobě správního vyhoštění uloženého v průběhu správního řízení, jako tomu bylo nyní. V daném případě nelze také odhlédnout, že správní orgán přistoupil k uložení správního vyhoštění na základě více skutečností, než byla trestná činnost žalobce (nelegální pobyt, opakované nerespektování právních předpisů ČR). Na tomto místě soud odkazuje na bod [25] tohoto rozsudku, kde se již zabýval odlišnou podstatou uloženého trestu v podobě vyhoštění v rámci trestního řízení a uložení správního vyhoštění v rámci správního řízení.
33. V souhrnu se tedy soud ztotožnil se závěry správních orgánů stran přiměřenosti dopadu rozhodnutí do života žalobce, kdy vzaly v potaz veškeré faktory rozhodné pro zhodnocení přiměřenosti, stejně jako se zabývaly dostatečně všemi relevantními zjištěními pro následné zhodnocení. Rovněž považuje soud odůvodnění v tomto směru ze strany správních orgánů za dostatečné, srozumitelné a přesvědčivé neponechávající prostor pro pochybnosti o jeho správnosti.
34. K tvrzené snaze žalobce o znovuzískání oprávnění k pobytu soud uvádí, že takto žalobcem vyvinutá snaha se omezila toliko na podávání opravných prostředků (odvolání, žaloba, kasační stížnost) aniž by žalobce přistoupil k podání nové žádosti o některý ze zákona přicházejících v úvahu pobytových oprávnění, i nižšího stupně než byl trvalý pobyt, tak, aby mohl na území setrvat legálně po dobu nutnou k vyřízení své pobytové situace. Namísto toho zvolil žalobce nelegální pobyt, čímž jen dále ohrozil svoje další setrvání na území ČR.
35. Současně soud konstatuje, že neshledal žádnou z vytýkaných částí napadeného rozhodnutí nepřezkoumatelnou, když veškerá žalovaným uvedená argumentace jasně, srozumitelně a logicky podává přehled a záznam o tom, jaké myšlenkové procesy vedly žalovaného k učiněným závěrům, jaké skutečnosti považoval za důležité, jak hodnotil

důkazy.

36. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s., neboť shledal žalobu nedůvodnou (**výrok I. rozsudku**).

VI.

Náklady řízení

27. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jež měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 2. září 2021

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně